

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobkyně: **Aerospinning Master Franchising, s.r.o. v likvidaci**, IČO: 27641686

sídlem Holandská 49/4, Praha 10

zastoupené Mgr. Klárou Labalestra, advokátkou,

sídlem Na Poříčí 1041/12, Praha 1

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**

sídlem Ant. Čermáka 2a, Praha 6

za účasti: **Mad Dogg Athletics, Inc.**

sídlem 2111 Narcissus Court, Venice, Kalifornie, Spojené státy americké

zastoupené Mgr. Tomášem Bejčkem, advokátem

sídlem Dukelských hrdinů 976/12, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9. 11. 2021,
čj. O-179461/D20085977/2020/ÚPV

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 7. 1. 2022 domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**předseda Úřadu**“) ze dne 9. 11. 2021, O-179461/D20085977/2020/ÚPV (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým předseda Úřadu zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil usnesení Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**Úřad**“) ze dne 7. 8. 2020, čj. O-179461/60767/2010/ÚPV (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad zastavil řízení o námitkách podaných žalobkyní podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochranných známkách) (dále jen „**zákon č. 441/2003 Sb.**“), ve znění účinném do 31. 12. 2018, proti zápisu slovní ochranné známky ve znění „SPINNING“ zn. sp. O-179461 (dále též „**napadené označení**“ či „**Napadená ochranná známka**“) do rejstříku ochranných známek, jejímž přihlašovatelem byla osoba zúčastněná na řízení.

II. Napadené rozhodnutí

3. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval závěry vyslovené Úřadem v Prvostupňovém rozhodnutí. Současně shrnul obsah podaného rozkladu, resp. jeho doplnění (věcného odůvodnění) a podání osoby zúčastněné na řízení v rámci řízení o rozkladu. Předseda Úřadu dále v odůvodnění Napadeného rozhodnutí v návaznosti na sumarizaci relevantní právní úpravy předeslal, že Úřad řízení o námitkách uplatněných podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 usnesením zastavil, a to podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Uvedený postup nepřihlédnutí k námitkám a zastavení řízení o nich podle předsedy Úřadu vyplývá z čl. II bodu 4 přechodných ustanovení zákona č. 286/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví), a zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 286/2018 Sb.**“).
4. K námitkám poukazujícím na neústavnost přechodného ustanovení z důvodu nepřipustné retroaktivity, která je v rozporu s požadavkem legitimního očekávání, právní jistoty a práva na spravedlivý proces, předseda Úřadu s poukazem na doktrinální závěry a závěry vyslovené v rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále též „**SDEU**“) ze dne 25. 1. 1979 ve věci C-98/78, *Racke v. Hauptzollamt Mainz* upozornil na žalobkyní vypuštěnou pasáž jí odkazované publikace týkající se nepravé retroaktivity. Předseda Úřadu považoval za potřebné rozlišovat mezi pravou a nepravou retroaktivitou a odkázal na závěry vyslovené v nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, přičemž zdůraznil, že

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

žalobkyně žádná práva nenabyla, neboť podala námitky, o nichž nebylo nijak věcně rozhodnuto. Předmětné přechodné ustanovení podle předsedy Úřadu pravou retroaktivitu nepředstavuje, neboť pouze upravuje procesní stránku v řízení o doposud neexistujícím právním vztahu, neboť ten podle předchozí právní úpravy nebyl založen. Nemožnost námitkového řízení podle tohoto právního titulu, založená novelou, působí podle předsedy Úřadu pouze do budoucna, a nijak nezasahuje do minulosti. Ani nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 12. 1996, sp. zn. III. ÚS 232/96 a ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94, pak nelze podle předsedy Úřadu na daný případ aplikovat.

5. Předseda Úřadu přisvědčil žalobkyni potud, že princip ochrany důvěry občanů v právo, doktrína legitimního očekávání a s nimi spojený obecný zákaz pravé retroaktivity nepochybně patří mezi principy právního státu, akcentoval však, že nepravá retroaktivita se obecně připouští, přičemž v tomto směru odkázal na závěry vyslovené v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu a SDEU. Uvedl, že rigidnost právní úpravy je z logiky věci nemožná a při přijetí jakékoliv nové právní úpravy automaticky dochází ke konfliktu mezi právní jistotou fyzických a právnických osob a jejich důvěrou v současné právní předpisy a mezi nutností změny této právní úpravy. Flexibilita právních předpisů je proto nejenom nutná, ale je i předvídatelná.
6. Předseda Úřadu současně odmítl argument žalobkyně o „nečekaném zvratu“ právní úpravy po roce 2010, kdy byly podány námitky, v němž spatřovala porušení zásady legitimního očekávání. V této souvislosti s odkazem na popis vývoje národních právních předpisů ovlivněného vývojem v oblasti práva Evropské unie zdůraznil, že předmětná novela českého známkového zákona nevznikla v právním vakuu, ale jednalo se o transpozici směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2436 ze dne 16. 12. 2015, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (dále též „**Směrnice 2015/2436**“). Konstatoval, že potřeba přizpůsobení zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 znění Směrnice 2015/2436 do 14. 1. 2019 s ohledem na závazky vyplývající z členství v Evropské unii byla před přijetím této novely v odborných kruzích všeobecně známa. Zrušení ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 přitom podle předsedy Úřadu odpovídá ustanovení čl. 5 odst. 4 písm. c) této směrnice, kdy nedostatek dobré víry při podání přihlášky ochranné známky bude posuzován na návrh třetí osoby jen jako důvod prohlášení ochranné známky za neplatnou.
7. Uvedené nadto podle předsedy Úřadu nepředstavuje tak výraznou změnu v dosavadní právní úpravě, aby byl zpochybněn princip právní jistoty. Předmětný právní titul nebyl ze zákona ani „zcela a nadobro“ vyňat, ani nebyl svěřen Úřadu do jeho kompetence zahájení řízení pouze z moci úřední (*ex officio*). Byl pouze přesunut do jiné části zákona (do jiného institutu známkového práva), kde zůstala možnost návrhového řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou. V rámci řízení u Úřadu Evropské Unie pro duševní vlastnictví (dále jen „**EUIPO**“) přitom podle předsedy Úřadu bylo a je zařazení nedobré víry do institutu neplatnosti standardem. Žalobkyně pak byla dle předsedy Úřadu zastoupena kvalifikovaným právním zástupcem a nemůže se tedy dovolávat toho, že není schopna předvídat přijetí nové právní úpravy.
8. Předseda Úřadu nad rámec uvedeného upozornil, že žalobkyně nebyla v obsahu svých věcných výhrad vůči napadenému označení v národním ani v evropském řízení z jím rozvedených důvodů konzistentní. Přitom upozornil na okolnosti týkající se nadále

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

probíhajícího sporu o návrhu na zrušení slovní ochranné známky EU shodného vlastníka č. 175117 ve znění „SPINNING“.

9. Argumentaci žalobkyně, že byla předmětnou novelou zákona poškozena, považoval předseda Úřadu v kontextu uvedených skutečností za nepřesvědčivou. Uvedl, že změna nijak nezasáhla do jejích tvrzených práv a nijak ji nezamezila brojit proti zápisu napadeného označení do rejstříku ochranných známek na základě shodného právního důvodu v jiném správním řízení. Důvod podání námitek (nedobrá víra) nadto nebyl podle předsedy Úřadu uplatňován z přesvědčení žalobkyně o zásahu osoby zúčastněné na řízení do jejích práv, ale byl pouze jedním z mnoha způsobů, jak v národním řízení zabránit zápisu, resp. v evropském správním a soudním řízení odstranit zápis termínu „SPINNING“ ve slovním provedení z rejstříku.
10. Předseda Úřadu závěrem konstatoval, že i pokud by předmětné ustanovení skutečně představovalo nepřipustnou pravou retroaktivitu, o případné neústavnosti právních předpisů či jejich částí nerozhoduje žalovaný, ale Ústavní soud. Přitom poukázal na závěry vyslovené k dané otázce v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2021, čj. 15 A 88/2019 - 52, kde soud v bodě 40 konstatoval, že orgán rozhodující o rozkladu nepochybil v tom, že napadeným rozhodnutím zastavil řízení o námitkách podaných podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018, jehož podstatou bylo tvrzení žalobce o neexistenci dobré víry přihlašovatele.

III. Žaloba

11. Žalobkyně ve své stručné žalobě uplatnila fakticky jediný žalobní bod, jímž setrvala na svých námitkách brojících proti nepřipustné pravé retroaktivitě změny právní úpravy v důsledku pravidla obsaženého v čl. II bodu 4 zákona č. 286/2018 Sb. Žalobkyně považovala tato přechodná ustanovení za normu, jež není v souladu s ústavním pořádkem ČR, neboť je dle ní v přímém rozporu s požadavkem legitimního očekávání a právní jistoty. Vzhledem k tomu, že se dané články dotýkají hmotněprávní skutečnosti, tedy že byla uplatněna námitka proti zápisu přihlášky ochranné známky z důvodu, že nebyla podána v dobré víře, byla žalobkyně přesvědčena, že aplikací těchto nových ustanovení dochází k poškození jejích práv. Považovala za nepřipustné, aby právní předpis působil zpětně (retroaktivně) do doby před svou platností, neboť takový zákon je v rozporu s výše označenými principy. Uvedla, že se proto zpětná účinnost zákona pokládá až na výjimky [viz čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“)] za nepřipustnou legislativní techniku. Obecně by mělo podle žalobkyně platit, že nelze novým předpisem měnit právní hodnocení stavu, který nastal před účinností nového předpisu. K tomu poukázala na závěry vyslovené Ústavním soudem v rozhodnutích pod sp. zn. Pl. ÚS 215/94, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, nebo sp. zn. III. ÚS 232/96. Žalobkyně s poukazem na doktrinální závěry namítala, že i dle judikatury SDEU lze jako retroaktivní označit právní předpis tehdy, jestliže se nemohou právní subjekty seznámit s jeho zněním v úředním věstníku v okamžiku, kdy činí svá rozhodnutí.
12. V daném případě je dle žalobkyně uvedeným ustanovením negativně ovlivněn spor, který vznikl již v roce 2010, tedy v době, kdy o novele zákona v přijaté podobě nemohla žalobkyně vědět. Aplikace předmětného přechodného ustanovení je dle ní zásahem, který přímo porušuje právo na spravedlivý proces, protože námitkové řízení bylo zahájeno za určitých podmínek, podle určitého práva a mělo by být podle tohoto práva postupováno a rozhodováno. Žalobkyně považovala za nespravedlivé, aby ten, kdo se na právo spolehne,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

kdo v dobré víře svěří své záležitosti pod ochranu práva, byl zaskočen nečekaným zvratem, tedy tím, že nový právní předpis začne působit i zpětně do doby před svou platností.

13. Žalobkyně dodala, že v Napadeném rozhodnutí žalovaný její argumenty nevyvrátil. Poukaz na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2021, čj. 15 A 88/2019 - 52 nepovažovala za přílehlavý s tím, že mezi okruh žalobních důvodů nepatřila námitka protiústavnosti přechodného ustanovení.
14. Žalobkyně tak byla přesvědčena, že článek II. bod 4 zákona č. 286/2018 Sb. je v rozporu s ústavním pořádkem ČR a jeho aplikace porušuje její právo na spravedlivý proces, a navrhla, aby soud předložil Ústavnímu soudu návrh na jeho zrušení podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky (dále též „Ústava“).

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 2. 2022 argumentaci žalobkyně odmítl s tím, že je nutno z jím popsanych důvodů, podpořených odkazy na doktrinní závěry, rozlišovat mezi pravou a nepravou retroaktivitou. Žalovaný tak měl za to, že předmětné přechodné ustanovení nepředstavuje zakázanou pravou retroaktivitu, a to vzhledem k tomu, že právní účinky nezakládá před svou vlastní účinností, ale zakládá je pouze do budoucnosti, aniž by bylo zasaženo do právních vztahů existujících před novelou zákona. Ve zbytku žalovaný ve svém vyjádření reprodukoval závěry vyslovené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, na jehož obsah ve vztahu k námitkám poukazujícím na principy právní jistoty a ochrany důvěry občana v právo v souvislosti se zákazem retroaktivity právních norem v judikátech Ústavního soudu odkázal. Dodal, že do ochrany nabytých práv žalobkyně nebylo v důsledku uvedeného přechodného ustanovení nijak zasaženo. Tvrdí-li žalobkyně dotčení do svých práv přihláškou podanou ve zlé víře, nebyla existence takových práv v řízení podle žalovaného prokázána ani potvrzena. Žalobkyně podle žalovaného žádná práva nenabyla, neboť o námitkách nebylo meritorně rozhodnuto. Žalobkyni je přitom podle žalovaného nadále zachována možnost bránit se z uvedeného důvodu zápisu ochranné známky, a to cestou podání návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou (k zápisu dotčené ochranné známky došlo 18. 11. 2021).

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

16. Osoba zúčastněná na řízení podáním ze dne 21. 1. 2022 soudu sdělila, že bude v řízení uplatňovat práva dle § 34 s. ř. s., vyjádření k věci však do rozhodnutí soudu ve věci samé nepředložila ani neindikovala, že by to měla v úmyslu, resp. že by takové vyjádření připravovala.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
18. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (jejich souhlas byl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. větou druhou presumován). Soud pak jednání nenařídil ani k provedení dokazování – Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

žalobkyně v podané žalobě nevznesla nad rámec obsahu správního spisu, jímž se podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů dokazování až na výjimky samostatně neprovádí, žádné důkazní návrhy.

19. Předmětem sporu mezi účastníky je posouzení ústavnosti postupu žalovaného, který s poukazem na pravidlo zakotvené v článku II. bodě 4 zákona č. 286/2018 Sb. zastavil řízení o námitkách podaných žalobkyní podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 proti zápisu napadeného označení do rejstříku ochranných známek, jehož přihlašovatelem byla osoba zúčastněná na řízení. Mezi žalobkyní a žalovaným není sporným, že žalovanému předmětné přechodné ustanovení ukládalo k námitkám žalobkyně nepřihlédnout a řízení o nich zastavit; žalobkyně však namítá, že předmětná intertemporální úprava zakládá nepřípustnou pravou retroaktivitu a odporuje ústavnímu pořádku ČR, neboť je v přímém rozporu s požadavkem legitimního očekávání a právní jistoty. Z uvedeného důvodu současně žalobkyně navrhuje soudu postup podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.
20. Pro úplnost je třeba zdůraznit, že v rámci tohoto řízení nebyl soud oprávněn přezkoumávat závěry žalovaného o rozlišovací způsobilosti označení získané užíváním ve smyslu § 5 zákona č. 441/2003 Sb., k nimž žalovaný ve prospěch osoby zúčastněné na řízení dospěl v návaznosti na závěry vyslovené v předchozím rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 9. 2018, čj. 9 A 251/2015 - 135 (viz dále); předmět tohoto soudního řízení byl zprostředkovatě dán jen a pouze předmětem správního řízení vyústivšího ve vydání Napadeného rozhodnutí; soud se tak mohl na půdorysu žalobních námitek věnovat toliko posouzení zákonnosti samotného usnesení o zastavení řízení, resp. Napadeného rozhodnutí.
21. Je třeba předeslat, že námitky proti přihlášce Napadané ochranné známky ze dne 2. 5. 2002, zveřejněné dle výpisu z rejstříku dne 25. 8. 2010, byly podány dne 25. 11. 2010 na základě § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018.
22. Podle předmětného ustanovení platilo, že „*[p]řihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře*“.
23. Ustanovení představovalo transpozici úpravy obsažené v právu EU (původně směrnice č. 89/104/EHS, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, posléze směrnice č. 2008/95/ES, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, jež byla nahrazena aktuálně účinnou Směrnicí 2015/2436). Pro úplnost přitom soud podotýká, že ochrana národních ochranných známek v členských státech Evropské unie přitom existuje souběžně s ochranou známek EU na úrovni Evropské unie, jež je aktuálně upravena nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie.
24. Nedostatek dobré víry přihlašovatele byl dle zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 rovněž absolutním důvodem k odmítnutí ochrany přihlašované ochranné známce, a to v případě, kdy je nedostatek dobré víry zjevný [§ 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. v uvedeném znění]. K historickému rozlišení obou důvodů lze poukázat např. na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2015, čj. 6 As 195/2014 - 28 (bod 25) dle nichž „*[z]ákon o ochranných známkách s kategorií dobré víry pracuje na několika místech. Nedostatek dobré víry při podání přihlášky ochranné známky představuje jak absolutní důvod zápisné nezpůsobilosti podle § 4 písm. m) citovaného zákona,* Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

kdy žalovaný sám zjišťuje zlou víru na straně přihlašovatele (zlá víra však musí být zjevná), tak důvod relativní na základě námitek dotčené osoby podle § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona.“ (srov. rovněž např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, čj. 9 As 123/2011 - 107).

25. Se zřetelem k tomu, že v nyní posuzované věci nejde o posouzení, zda v konkrétním případě byly naplněny předpoklady nedostatku dobré víry při podání přihlášky, nýbrž toliko posouzení zákonnosti postupu žalovaného při vydání procesního rozhodnutí o zastavení řízení, nepovažuje soud za potřebné obsáhleji popisovat právní a judikatorní východiska týkající se této otázky a odkazuje ve vztahu k nim pro větší stručnost na své závěry vyslovené např. v rozsudku ze dne 3. 3. 2021, čj. 18 A 23/2020 - 132.
26. Pro nyní řešený případ je naopak významné, že novelizací provedenou zákonem č. 286/2018 Sb. byla ustanovení § 4 písm. m) a § 7 odst. 1 písm. k) s účinností od 1. 1. 2019 vypuštěna. Ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. pak bylo s účinností od 1. 1. 2019 upraveno tak, že *„Úřad v řízení zahájeném na návrh třetí osoby prohlásí ochrannou známku za neplatnou, pokud byla zapsána v rozporu s § 4 nebo přihláška nebyla podána v dobré víře“* (pozn. zvýraznění doplněno soudem).
27. Zkoumání podmínek jednání ve zlé víře tak bylo [pomine-li soud na tomto místě, že některé aspekty nedostatku dobré víry při podání přihlášky ochranné známky jsou nadále předpokládány pro aplikaci relativního důvodu zápisné nezpůsobilosti uvedeného v § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2019] novelou provedenou zákonem č. 286/2018 Sb. zcela vyňato ze zápisného řízení a (ne)dostatek dobré víry je tak podle aktuálně účinného znění zákona posuzován výlučně v řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou, jež nadto není možno vést s účinností od 1. 1. 2019 *ex officio*.
28. Pokud jde o intertemporální úpravu, z článku II. bodu 3 zákona č. 286/2018 Sb. vyplývá, že *„[b]yly-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona podány námitky proti zápisu ochranné známky do rejstříku, posuzují se podle zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“*.
29. Podle pro věc klíčového článku II bodu 4 téhož zákona pak platí, že *„[p]okud bylo řízení o přihlášce ochranné známky zahájeno podle zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, a důvodem pro zamítnutí přihlášky by byly námitky uvedené v § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, Úřad k těmto námitkám nepřihlédne a řízení o nich zastaví“*.
30. Jak soud upozornil výše, žalobkyně nečiní sporným, že naposledy uvedené ustanovení ukládalo žalovanému probíhající řízení o námitkách proti přihlášce Napadené ochranné známky podaných v roce 2010 ukončit procesním rozhodnutím, tj. řízení zastavit (ke skutkovým okolnostem, v důsledku nichž bylo o námitkách proti přihlášce z roku 2002 podávaných v roce 2010 rozhodováno teprve v roce 2020, srov. závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2022, čj. 18 A 103/2021 - 88). Žalobkyně svou žalobní argumentaci omezuje v souladu s dříve uvedeným na námitku nepřípustné pravé retroaktivity a rozporu přechodného ustanovení s ústavním pořádkem z důvodu porušení principů ochrany legitimního očekávání a právní jistoty.
31. Soud k uplatněným námitkám nejprve v obecné rovině předesílá, že byly žalobkyní konstruovány takto obecným způsobem, aniž by jakkoli reflektovala skutečnost, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí s obsahově odpovídající argumentací vznesenou žalobkyní již v průběhu řízení o rozkladu vypořádal a vyložil důvody, pro které nebyla s to vyústit v jiné rozhodnutí, než v usnesení o zastavení řízení. Žalobkyně na toto vypořádání konkrétním způsobem nerefletovala a omezila se fakticky na zopakování námitek, jež vznesla již v doplnění (věcném odůvodnění) podaného rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí a jež byly žalovaným z jím podrobně popsanych důvodů reprodukovanych výše v části II. tohoto rozsudku shledány nedůvodnými.

32. Žalobkyně tak v důsledku toho v podané žalobě nad rámec prostého popření závěru žalovaného nijak nereagovala na argumenty, které žalovaný k obsahově odpovídajícím námitkám vzneseným v průběhu řízení o rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí vyslovil v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Nepolemizovala konkrétněji s žalovaným v jeho závěrech založených na tom, že se v posuzovaném případě nejedná o nepřipustnou pravou retroaktivitu, ale naopak o v demokratickém právním státě přípustnou a Ústavním soudem i obecnými soudy opakovaně připuštěnou nepravou retroaktivitu, jež sama o sobě *a priori* neodporuje pravidlům vyvěrajícím z ústavního pořádku České republiky.
33. V tomto ohledu platí, že žalobkyně tím, že se v žalobě omezila na námitky shrnuté v části III. tohoto rozsudku, aniž by reagovala na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty. Zdejší soud v tomto směru připomíná, že pokud žalobkyně v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).
34. Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na námitky vznesené žalobkyní v řízení o rozkladu, uvedl žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, neboť ani žalobní námitky v daném směru ničeho nového nepřinášejí. Z níže vyložených důvodů tak přitom neshledal potřebným přerušit podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. řízení a předložit Ústavnímu soudu návrh podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.
35. Žalovanému je třeba přisvědčit, že v důsledku pravidla uvedeného v článku II bodě 4 zákona č. 286/2018 Sb. dochází k takzvané retroaktivitě, tedy ke zpětné účinnosti nového zákona. Zákonodárce jednoznačně formuloval vůli, aby probíhající a k datu účinnosti novely neukončená řízení o námitkách podaných z důvodu předpokládaného v § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 byla zastavena, aniž by bylo o takto podaných námitkách meritorně rozhodnuto. Vycházel přitom zjevně z toho, že podle nové právní úpravy nemohou být otázky související s (ne)dostatkem dobré víry při podání přihlášky ochranné známky řešeny v samotném zápisném řízení, ale toliko a výhradně v řízení o návrhu na prohlášení již zapsané ochranné známky za neplatnou. Ve zvláštní části důvodové zprávy k tomuto přechodnému ustanovení zákonodárce lapidárně konstatuje, že „námitkový důvod uplatněný podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti návrhu zákona (nedostatek dobré víry při podání přihlášky), nebude po nabytí účinnosti návrhu zákona již důvodem pro zamítnutí přihlášky. Řízení bude zastaveno“ (srov. sněmovní tisk 168/0, digitální repozitář Poslanecké

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

sněmovny Parlamentu České republiky, 8. volební období, 2017 - 2021; dále též „**důvodová zpráva k zákonu č. 286/2018 Sb.**“).

36. Sama okolnost, že nová právní úprava vyvolává v určitém rozsahu zpětné účinky, však tuto úpravu nečiní neústavní. V tomto směru se žalobkyně mylí, pokud v žalobě bez dalšího považuje za nepřipustné, aby právní předpis působil zpětně (retroaktivně) do doby před svou platností s tím, že takový zákon je v rozporu s požadavkem legitimního očekávání a právní jistoty. Ústavní soud i správní soudy v minulosti opakovaně zdůraznily, že je třeba důsledně rozlišovat mezi pravou a nepravou retroaktivitou (za všechny srov. např. oběma účastníky připomínaný nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, publ. pod č. 63/1997 Sb.). Platí přitom, že o nepravou retroaktivitu se jedná tam, kdy se právní vztahy hmotného i procesního práva, které vznikly za platnosti práva starého, ode dne účinnosti nového zákona řídí právem novým.
37. Při samotném rozlišení pravé a nepravé retroaktivity je možno vyjít z bohatých doktrinárních a judikatorních závěrů. Jak rekapituloval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 Afs 27/2012 - 46, publ. pod č. 2706/2012 Sb. NSS, „[ú]činky pravé retroaktivity by nová právní úprava vyvolávala pouze tehdy, pokud by měnila samotný vznik určitého právního vztahu nebo následky právního vztahu, které nastaly přede dnem její účinnosti (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, čj. 2 Afs 145/2006-38; nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 2. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 9/95, č. 107/1996 Sb., či ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10, č. 119/2011 Sb.).

Naopak v případě nepravé retroaktivity nová právní úprava nezakládá právní následky pro minulost. Skutečnosti, které nastaly v minulosti, však právně kvalifikuje jako podmínku budoucího právního následku nebo pro budoucnost mění či ruší právní následky založené podle dřívějších předpisů. Nová právní úprava tak zasahuje do předchozích skutečností i do nabytých práv (blíže viz např. citovaný nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 53/10, č. 119/2011 Sb., či nálezy ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, č. 63/1997 Sb., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 95/2010-55, č. 2555/2012 Sb. NSS, či Procházka, A. Retroaktivita zákonů. Slovník veřejného práva. Sv. III. Brno, 1934, s. 800). V případech časového střetu staré a nové právní úpravy obecně platí, že od účinnosti nové právní normy se i právní vztahy vzniklé podle předchozí právní úpravy řídí novou právní normou. Oproti tomu vznik právních vztahů existujících před nabytím účinnosti nové právní normy, právní nároky, které z těchto vztahů vznikly, i vykonané právní úkony se řídí zrušenou právní normou (blíže viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96, č. 63/1997 Sb., usnesení ze dne 8. 7. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 11/99, č. 44/1999 Sb. ÚS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2007, čj. 9 Afs 25/2007-95, č. 2037/2010 Sb. NSS)“.

38. Klíčové pravidlo je přitom podle judikatury Ústavního soudu i správních soudů zjevné. Platí, že na rozdíl od pravé (tj. skutečné) retroaktivity je retroaktivita nepravá v právním státě přípustná - avšak jen potud, pokud ostatní (intertemporální) ustanovení právního předpisu nestanoví se zřetelem na zvláštnosti některých právních vztahů něco jiného [nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 7. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 3/94, publ. pod č. 164/1994 Sb.].
39. Jak přehledně shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 2. 2018, čj. 1 As 344/2017 - 54, „[v] judikatuře správních soudů lze vysledovat zcela patrnou tendenci vykládat otázku retroaktivity právní úpravy striktněji v oblasti hmotného práva, a naopak volněji v oblasti práva procesního. V procesních otázkách se soudy obvykle přiklání k tomu, že chybí-li v zákoně potřebná přechodná ustanovení, uplatní se jako výchozí princip nepravá retroaktivita

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

(srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. července 2007, č. j. 1 Azs 55/2006 - 60, č. 1349/2007 Sb. NSS, ze dne 25. března 2009, č. j. 2 As 83/2008 - 124, ze dne 31. prosince 2009, č. j. Komp 6/2009 - 35, č. 2021/2010 Sb. NSS, či usnesení zvláštního senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů soudu ze dne 24. listopadu 2004, č. j. Konf 3/2003 - 18, č. 485/2005 Sb. NSS). Ačkoliv tento přístup se stal předmětem kritiky v odborné literatuře (srov. výše citovaný článek J. Tryzny), potvrzuje ho i Ústavní soud (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2989/16 ze dne 22. listopadu 2016). Pochopitelně při jakémkoliv výkladu procesních ustanovení je vždy potřeba dávat pozor, aby provedený výklad nebyl na újmu procesním právům, zejména aby nezkrátil účastníka na právu na přístup k soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. května 2003, č. j. 6 Ads 23/2003 - 12). Naopak v hmotném právu lze vysledovat tendenci ke striktnějšímu výkladu, kdy při nejasnosti či nedostatku výslovné právní úpravy vycházejí soudy z toho, že zákony mohou působit výhradně jen prospektivně a nepřípustná je tedy jakákoliv (i nepravá) retroaktivita (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. prosince 2006, č. j. 7 Afs 151/2006 - 67, č. 1524/2008 Sb. NSS, či ze dne 9. července 2009, č. j. 7 As 17/2009 - 61, č. 2408/2011 Sb. NSS). Kasační soud přitom s odkazem na své dřívější závěry připomněl, že „[z]ákladem jakéhokoliv výkladu časové účinnosti zákona musí být výslovně projevená vůle zákonodárce. Ten má poměrně velkou volnost úvahy a může tak například zavést nepravou retroaktivitu i v hmotném právu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. ledna 2011, č. j. 9 As 72/2010 - 152)“.

40. Jak se podává z rekapitulace provedené v části II. tohoto rozsudku, žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí i v reakci na námitky obsahově odpovídající žalobní argumentaci podrobně vyložil důvody, pro které uzavřel, že pravidlo uvedené v článku II. bodě 4 zákona č. 286/2018 Sb. zakládá toliko nepravou zpětnou účinnost nové právní úpravy. S poukazem na relevantní doktrinní závěry D. Petrlika a klíčový nález Ústavního soudu (jejichž relevantní pasáže žalobkyně ve své argumentaci o ně se opírající účelově opomíjí) vysvětlil, že předmětné přechodné ustanovení toliko upravuje procesní stránku v řízení o doposud neexistujícím právním vztahu, neboť ten podle předchozí právní úpravy nebyl založen, přičemž působí toliko do budoucna, pokud nadále brání vedení námitkového řízení z daného námitkového důvodu. Rovněž v reakci na argumentaci žalobkyně akcentoval, že žalobkyně dosud žádná práva, do nichž by snad mělo být nepřípustně zasahováno, nenabyla, neboť podala námitky, o nichž nebylo nijak věcně rozhodnuto. Rovněž popsal, proč považuje za nepřenositelné závěry dalších dvou žalobkyní připomínaných rozhodnutí Ústavního soudu.
41. Žalobkyně naproti tomu v podané žalobě setrvává na svých námitkách vznesených již v rámci řízení o rozkladu, které (až na níže uvedenou výjimku) bez jakékoli, nadto pak adekvátní reakce na závěry žalovaného bez dalšího opakuje, a to včetně opětovného poukazu na rozhodnutí Ústavního soudu, stran nichž žalovaný poukázal na nepřenositelnost v nich vyložených závěrů.
42. Soud se tak, věren významu dispoziční zásady přísně ovládající tento typ soudního řízení, v souladu se shora popsanými judikatorními mantinely týkajícími se přístupu k takovým případům formulace žalobní argumentace, omezuje na přisvědčení žalovanému, který správně posoudil danou intertemporální regulaci jako příklad nepravé retroaktivity. I zdejší soud je přesvědčen, že se v případě pravidla vyplývajícího z článku II. bodu 4 zákona č. 286/2018 Sb. jedná o Ústavním soudem v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 popsanou variantu nepravé retroaktivity, kdy, slovy odkazovaného nálezu Ústavního soudu připomínajícího závěry A. Procházky, „[...] nový zákon sice nezakládá právních následků pro minulost, avšak Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

... modifikuje pro budoucnost právní následky podle dřívějších zákonů založené. (...) Nepravé zpětné působení zákona pouze znamená, že nový zákon zachycuje (právně kvalifikuje) minulé skutečnosti nebo že se dotýká (modifikuje, ruší) existujících právních následků, tj. na skutkové podstaty je založivší váže pro budoucnost jiná práva a jiné povinnosti než zákonodárství dosavadní. Jde zde tudíž o zásah nového zákona jednak do předchozích skutečností, jednak do tzv. práv nabytých“. Takový postup zákonodárce je přitom nejen obecně přípustný, ale v případech legislativních změn nezřídka. Žalobkyni tak nelze v daném směru přisvědčit, pokud bez dalšího uzavírá, že nelze novým předpisem měnit právní hodnocení stavu, který nastal před účinností nového předpisu.

43. V posuzovaném případě jde přitom o explicitní pravidlo modifikující především procesněprávní vztahy vyvolané okolnostmi nastalými před nabytím účinnosti zákona č. 286/2018 Sb. Námitky, které byly před tímto okamžikem podány z důvodu uvedeného v § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018, a o nichž nebylo rozhodnuto, činí nadále meritorně neprojednatelnými v řízení o námitkách a přikazuje, aby takové řízení bylo zastaveno. Jakkoli se intertemporální pravidlo zprostředkovaně dotýká i hmotněprávního postavení žalobkyně (procesní pravidla ostatně nejsou pravidly sama pro sebe, nýbrž ze své povahy vždy vymezují pole pro uplatňování hmotných práv), nejde o situaci, kdy by bylo hmotněprávní postavení žalobkyně dovozované z tvrzeného nedostatku dobré víry na straně osoby zúčastněné na řízení při podání přihlášky Napadené ochranné známky dotčeno způsobem v demokratickém právním státě nepřipustným.
44. Soud v tomto kontextu považuje ve světle závěrů připomenutých výše v bodě 39 tohoto rozsudku za klíčové, že zákonodárce svou vůli projevil zcela jednoznačně, přičemž, a to je v kontextu projednávané věci zásadní, nevyločil do budoucna v žádném ohledu právo žalobkyně uplatňovat domnělé nároky plynoucí z tvrzeného hmotněprávního postavení. Pokud jde o procesní řešení, umožňuje podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2019 žalobkyni, aby skutečnosti svědčící o nedostatku dobré víry při podání přihlášky uplatnila v odpovídajícím procesním postavení coby navrhovatelka v řízení o návrhu na prohlášení Napadené ochranné známky za neplatnou, na což také žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl správně upozornit. Se zřetelem k § 32 odst. 5 zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2019, dle něhož se na ochrannou známku, která byla prohlášena za neplatnou, hledí, jako by nikdy nebyla zapsána, a také s přihlédnutím k ustanovení § 33 téhož zákona, se přitom žalobkyně může danou cestou domoci toho, čeho nemohla v důsledku novelizace právní úpravy dosáhnout během zápisného řízení. Nepřípustný zásah do jejích hmotných práv je tak v důsledku právě uvedeného fakticky vyloučen. Tím se přitom skutkové a právní okolnosti nyní posuzované věci liší od specifické skutkové a právní situace řešené Ústavním soudem v nález ze dne 1. 3. 2010, sp. zn. IV. ÚS 298/09. Nejedná se tedy z pohledu soudu v žádném ohledu ani o případ nedovoleného zásahu do práva žalobkyně na spravedlivý proces, jak žalobkyně v podané žalobě nekonkrétně a paušálně dovozuje.
45. Žalobkyně v podané žalobě tyto okolnosti vzdor obsahu odůvodnění Napadeného rozhodnutí nijak nereflektuje, natož aby snad poukazovala na konkrétní důvody, pro které by snad i za této situace považovala zásah do svých práv za odporující principům podávajícím se k institutu nepravé retroaktivity z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. K obecným a opakujícím se námitkám o porušení principu ochrany legitimního očekávání a právní jistoty tak postačí připomenout, že daná míra Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

prolomení těchto principů a z nich plynoucích pravidel v případech nepravé retroaktivity byla Ústavním soudem v minulosti ve výše připomínaných rozhodnutích opakovaně aprobována jako ústavně konformní.

46. Osmnáctý senát za této situace neshledal potřebu přerušit podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. řízení a předložit Ústavnímu soudu návrh podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Tuto potřebu ostatně zjevně neshledal ani patnáctý senát zdejšího soudu, který v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2021, čj. 15 A 88/2019 - 52, uzavřel, že žalovaný nepochybil, pokud zastavil řízení o námitkách podaných podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018, jehož podstatou bylo tvrzení žalobce o neexistenci dobré víry přihlašovatele. Jediná konkrétnější námitka, v níž se žalobkyně vymezovala proti závěrům vysloveným v Napadeném rozhodnutí, v jehož odůvodnění předseda Úřadu na právní názor patnáctého senátu zdejšího soudu upozornil, se přitom míjí s podstatou problému. Skutečnost, že v odkazovaném řízení případně nebyla v podané žalobě námitka neústavnosti přechodného ustanovení uplatněna, ostatně nezbavovala patnáctý senát povinnosti si soulad tohoto pravidla s ústavním pořádkem samostatně posoudit. Patnáctý senát přitom, jakkoli tak učinil implicitně, zjevně dospěl ke shodným závěrům.
47. Soud toliko dílčím způsobem koriguje závěry žalovaného v části, v níž žalovaný podpořil svou argumentaci odmítající námitky o nečekaném zvratu právní úpravy poukazem na popis vývoje národního právního řádu v důsledku vývoje v oblasti práva Evropské unie, když mj. naznačil, že důvodem legislativní změny byla potřeba přizpůsobení zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 znění Směrnice 2015/2436 do 14. 1. 2019 s ohledem na závazky vyplývající z členství v Evropské unii, a výslovně uzavřel, že zrušení ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 odpovídá ustanovení čl. 5 odst. 4 písm. c) této směrnice.
48. Soud v tomto směru upozorňuje, že dle ustanovení čl. 4 odst. 2 aktuálně účinné Směrnice 2015/2436 pojednávajícího o absolutních důvodech zápisné nezpůsobilosti platí, že *„[o]chrannou známku je možné prohlásit za neplatnou, pokud přihlašovatel nepodal přihlášku ochranné známky v dobré víře. Každý členský stát může rovněž stanovit, že taková ochranná známka se do rejstříku nezapíše“*. Podle čl. 5 odst. 4 písm. c) této směrnice, pojednávajícího o relativních důvodech zápisné nezpůsobilosti, *„[č]lenský stát může stanovit, že se ochranná známka nezapíše, a je-li zapsána, může být prohlášena za neplatnou, pokud a v rozsahu, v němž ochranná známka může vést k záměně se starší ochrannou známkou chráněnou v zahraničí, jestliže přihlašovatel při podání přihlášky nejednal v dobré víře“*.
49. Ve zvláštní části důvodové zprávy k zákonu č. 286/2018 Sb. (viz výše) je skutečně ve vztahu ke zrušení § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 uvedeno, že *„[z]rušení tohoto ustanovení je v souladu s ustanovením čl. 4 odst. 2 směrnice. Dosavadní absolutní důvod zamítnutí ochrany z důvodu nedostatku dobré víry při podání přihlášky ochranné známky bude nadále uplatňován pouze jako relativní, a to k návrhu v rámci řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou“*.
50. Obdobně je ve zvláštní části důvodové zprávy k zákonu č. 286/2018 Sb. ve vztahu ke zrušení § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 uvedeno, že *„[z]rušení ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) odpovídá ustanovení čl. 5 odst. 4 písm. c) směrnice. Nedostatek dobré víry při podání přihlášky ochranné známky bude posuzován na návrh třetí osoby jen jako důvod prohlášení ochranné známky za neplatnou“*.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

51. Ze shora citované dikce předmětných ustanovení směrnice se však podává, že zrušení obou ustanovení národního práva nebylo nutným a nevyhnutelným důsledkem povinnosti transponovat ustanovení Směrnice 2015/2436 do národního právního řádu, neboť směrnice nadále umožňovala členským státům fakultativně odpovídající právní úpravu v národních právních řádech ponechat. Pro úplnost je pak nutno dodat, že ustanovení čl. 5 odst. 4 písm. c) předmětné směrnice se nadto dotýká poněkud specifických situací možné záměny se starší ochrannou známkou chráněnou v zahraničí.
52. Právě uvedené závěry však nemají žádný vliv na to, že žalovaný aplikoval ustanovení čl. II. bodu 4 zákona č. 286/2018 Sb. zcela v souladu se zákonem a nezatížil řízení v daném směru žádnou vadou, pro kterou by Napadené rozhodnutí nemělo obstát.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
54. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětných řízení nevznikly.
55. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení zásadně nemá právo na náhradu nákladů řízení. V posuzované věci přitom soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. března 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.